

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Svenska Missionsförbundet

N° 10.

Pris för hel årgång,
postafwode oberäknadt,
1 krona.

Oktober 1853.

Wid requisition hos
redaktionen hwar
11 eg. gratis.

1 årg.

Innehåll: En inblick i hedendomen på Borneo. — Missionen i Afrika. — Från våra missionsfält: Bref från Afrika, Ryssland och Finland. — Japanska missionärers första allmänna konferens.

En inblick i hedendomen på Borneo.

(Stut fr. n:r 9).

Ali vilja nu wända oss till dajakerna, hwilkas många olika stammar, i hufvudsak, alla hafwa samma seder och bruk. De äro icke lättjefulla, såsom malayerna, icke tjufaktiga, lefwa i engifte och ädagalägga öm kärlek för sina barn och hustrur, hwilka senare dock belästas med hårdt arbete och därför tidigt åldras. De äro passionerade röklare. Hudsjukdomar, särskildt koppor, gå mycket ibland dem. I deras läkekonst intaga widstepliga bruk ett wigtigt rum. När, t. ex., någon sjuknat, tillstänges porten till det hus, hwari han ligger, och utanför upphänges en knippa blad, till tecken, att platsen är helig. Ingen tillåtes inträda, och den sjuke lemmas ensam, tills satan är utdrifwen.

Alla tro de på ett allsmäktigt wäsende, kändt under namn af Mahatara, Fatalla eller Allah, och de antaga, att hwarje organiskt wäsen har en själ. De bemödanden, som gjorts för att få dem att omwända sig till muhamedanismen, hafwa mislyckats.

Blott några höfdingar hafwa öfvergått till nämnda lära, antagligen för att få köpa flere hustrur, ty de hänga i öfrigt fast wid sin egen stans seder och bruk. Tandjung=bantang=dajakerna tro på två gudar, en manlig och en qwinlig, och desutom på andar, som antagas bo i wisja träd. Enligt andra uppgifter skulle dock nämnda dajakar tro på blott ett högsta wäsen såsom källan till allt godt, rika fördar, talrika afkomlingar m. m., medan de onda andarne anses som upphof till alla olyckor.

Till de religiösa brukten höra bland alla dajakar jagten efter hufvudstallar. Holländarne så wäl som sultanen i Rutei söka på det allwarligaste få detta officiell upphäfdt, men ännu kunna födelsedagar, bröllop och begrafningar icke firas, utan att menniskohufwuden framstafvas till förhöjande af festligheterna. Infödingarna rättfärdiga detta sitt handlingsfätt dermed, att under de friga, som åren 1859—64 af holländarne fördes der i landet, hundratals dajakar och malayer dödades. "Hwad kunde de hwita, som foro fram på det sättet; hafwa att säga deremot, att dajakerna dödade en eller aman af sina fiender?" så tala de. Kort sagdt, wid

alla högtidliga tillfällen fordra dajakerna, att menniskohusvuden anskaffas. Will en dajak gifva sig, måste han wisa sig wara en hjetle, och ju flere husvuden han kan framwisa, desto högre beundras han af sin brud och af hela sin stam. Dör en furste, måste husvuden anskaffas, ty dajakerna tro, att de sålunda dödade komma att i himmelen tjena den aflidne fursten såsom slafwar. Har ett furstebarn blifwit födt, måste menniskohusvuden skaffas, innan han kan få ett namn. Ingen yngling får bära sabel, som eljest hör till den wanliga drägten, innan han färgat den med en fiendes blod. Nästan hwarje by har en särskild sinnebild för att antyda, att deß inwånare utmärkt sig i lyckade jagter efter menniskohusvuden. I allmänhet består denna sinnebild af en hög träpäte, som i lutande ställning uppfättes framför bryn och smyckas med ett tänkespråk och ortens wapen, såsom en kula med en spets upptill eller ett ofantligt huswud eller hela menniskofigurer.

Innan dajakerna företaga sina jagter efter menniskohusvuden, utföra de ett slags wapendans i full stridsrustning. Två män med swärd och sköldar börja först att på något afstånd från hwarandra långsamt gå rundt omkring med stora steg, derwid de begge stampa i marken och utstöta wilde skri. Småningom komma de hwarandra närmare och begynna en låtsad kamp. Med kampens hetta tilltaga skrien, i hwilka åstådarne instänmma, och snart höres ett ojammanhängande wildt rop, med hwilket tonerna från åtskilliga mer eller mindre misljudande instrument blanda sig, så att det hela utgör en förfärande musik. Stundom äro kämparne försedda med stora masker af trä — afbildningar af ett krokodilhufwud eller något dylikt. Kråldjur äras nemligen högt af dajakerna.

Om höfdingen för en stam beslutat gå ut på jagt efter husvuden, sammankallar han först sitt folk, män och qvinnor, till ransafning. Frågan gäller wanligen, om de af stammen antagna äktenstapslagarna i någon mån öfwerträds. I så fall dömes den brottslige till straff, som oftast består deruti, att han åläggas aflemma en tupp eller ett swin. Härigenom anses hela stammen hafwa blifwit renad, och nu utskändes en tecktydare i djupa skogen, ingefär en dagsmarsch långt, tillika med tjugu eller trettio unga personer, hwilka blifwit födda med något olyckstecken och nu genom afhållsamhet från salt och kött m. m. wilja befria sig från det onda. Dessa skola gifwa ett på tecken för den tillämnade expeditionen och wända icke åter, förr än sådana tecken utfallit lyckliga. Stulle under deras bortowaro någon af stammen dö, så wända de om till bryn, taga in uti ett för deras räknning särskildt uppfördt skjul och begifwa sig snart åter ut i skogen för att göra iakttagelser.

Så snart alla förberedelser äro slutade, bryter den beräpnade skaran upp för att öfwerfalla någon annan stam i en närbelägen by. Angreppet sker wanligen tidigt en morgon, efter det folket frukosterat och efter gifwen signal af trumma. Efter stridens slut afhuggas husvudena af de dödade och torfas wid eld. Dessa troféer öfwerlemnas åt höfdingen, medan folket nöjer sig med lifens kött. Mord på enskilda personer för att få deras husvuden till segertecken utöfwas af alla dajakar. Bahou=Drings (ett slags dajakar) bruta, förutom de wanliga afftywårdheterna wid jagterna, uppåta eller offra menniskor. De, som icke på stället dödas eller uppåtas, tagas till fånga för att tjena såsom slafwar och ändtligen plågas till döds.

Efter slutadt frigståg hålles wanligen en tio dagars dödsfest. Sådana anordnas ock wid andra högtidliga tillfällen, såsom en höfdings död o. dyl. Derwid föras de under expeditionen tagna fångarna till döden, hwarförutom rikare personer lemna till offer sådana gäldenärer, som blifwit deras slafwar, — ett i alla delar af Kutei wanligt bruk. Wid en fest, wid hwilken 40 dylika gäldenärer skulle slagtas, nedslogs först en påle i jorden, wid hvars öfra ände fans ett groft, uthugget menniskohufvud, med en lång tunga uthängande ur munnen. Denna påle war tillverkad af ek och höjde sig en manslängd öfwer marken, och wid den samma ledo slafworna martyrdöden. Unglingar och män, i full krigsrustning och wäpnade med lansar, gingo den ena efter den andra löst på de olyckliga och sårade dem, under det att prester och prestinnor uppgåfwo wederslyggliga skrån. Om många slafwar dödas, är deras lidande jemförelsewis kort, ehuru det ändock aldrig warar mindre än en timme. Men, om festens tillställare icke är rik och blott har få offer att döda, så dessa arma stå två, tre, fyra, ja kanske hela sex timmar fångslade wid pålen. Deras plågåre såra dem med affigt blott helt lätt för att under offrens långsamma förblödande få så länge som möjligt tillgodose sin blodtörst.

Karl Bock hade en gång ett sammanträffande med höfdingen för tring-dajakerna, den beröktade Sibau Mobang, hwilken han bestrifwet såsom den wedervärdigaste och förskräckligaste warelse man kan tänka sig i menniskogestalt. Han war omkring femtio år gammal, med gulbrun hy och sjukligt utseende. Hans ögon hade ett wildt, djuriskt uttryck; han blinkade beständigt och såg aldrig någon rätt i ögonen. Ansigtet war alldeles utmergladt, hwarje drag hopkrumpet och för-

torrakt och kindknotorna starkt framsjutande, särskildt till följd deraf, att han förlorat tänderna. Några swarta skäggstreån stuko fram här och der, öronen hängde långt ned och woro, enligt landets sed, genomborrade med två tums långa hål. Hans högra arm war lam och uppbars genom ett armband af tenn. Derför bar han sitt swärd wid högra sidan, och alla de mångfaldiga offer, som under de senare åren fallit för denne blodtörstige sturf, hade han nedlagt med wenstra handen. Wid det tillfälle, då han, genom tolt, samtalade med Bock, war han besläkad med blodet af icke mindre än 70 offer, män, qwinnor och barn, hwilka han och hans följe kort förut slagtat. Kannibalen stänkte Bock två trosféer från sina jagter, nemligen ett mans- och ett qwinnohufvud, inweklade i pifangblad. Såsom en synnerligen dyrbar stoff öfwerlemnade han ock en stöld af trä, målad med widunderliga figurer och sinrikt försedd med hårtossar af mördade menniskor.

När en höfding för tringdajakerna friar till en flicka, stänker han henne först en del perlor, ett mesingsbecken och åtskilliga klädesperjedlar. Mottagas stänken, så anses förlofningen afgjord. Efter några wectors förlopp besöker friaren brudens föräldrar, blir hos dem ungefär ett år och hjälper dem wid de dagliga göromålen. Under denna tid får han aldrig äta ur samma fat som sin trolofswade. Mot slutet af besöket stänker han bruden tvenne slafwar, hwarefter brölloppet kan ega rum. Deßförinnan sänder dock brudgummen till bruden ris, höns och swin, och begge parternas slägtingar injudas. Nu får brudparet sätta sig tillsammans wid ett kopparsfat för att äta. Under stott från en liten kanon doppar den äldste i fällskapet sitt swärd i ett swins eller en tupps blod, besmyker dermed först

brudgummens och sedan brudens hand, anropar för brudparet den manlige guden Baax och den qvinliga Hiruh samt tillönskar dem under bröllopsgästernas larm och skratt all jordiskt lycka. Musik, dans och swinslag utpyttaga återstoden af dagen. Följande morgon taga de nygifta ett gemensamt bad; fjerde dagen är af särskild betydelse, derför att de då uppsöka någon frukt och deraf tillreda en anrättning, af hwilken de anse sig kunna sluta till sitt framtida öde. Äfwen på foglarnas rörelser aftgifs dajakerna noga. Sättet för samt riktningen af wisja foglars flygt anses nemligen särskildt betydelsefulla med afseende på framtida händelser.

Om sedermera den unga hustrun väntar barn, skall mannen, när förlofningen nalakas, begifwa sig ifrån henne och får icke återkomma, förr än han kan lägga några menniskohuswuden för hennes fötter eller också medföra några fångar såsom bewis på sin tapperhet. Ju flere huswuden han kommer med, desto mer älskas han af sin hustru samt fruktas och äras af sin stam. Så länge mannen är borta, måste hustrun hafwa öfre delen af kroppen obetäckt; efter hans återkomst ifkläder hon sig en tröja. Der-efter inslänges hon i en liten byggnad, der hon icke får besökas af någon främling, och der hon qwarblifwer tills några dagar efter barnets födelse. Är det en son, skickar fadern honom sabel, sköld och en kolt. Är det en flicka, får hon en liten tröja. Hela byn genljuder af födelsedagsfesten. Derefter följer en högtid, då barnet får namn. Far- och morföräldrar föranstalta denna högtid, derwid barnet betäcks med ett pifang- eller bananasblad, och namnet wäljes efter den anvisning, som man tycker sig få af bladet.

Ungefär på samma sätt tillgår det i

Long Bahou. Der sänder friaren, såsom tecken till sitt frieri, sin sabel till brudens fader samt tre dagar senare bröllopsstänker, såsom fanor, täcken, bössor, swin och en bädd för bruden. En sons födelse förkunnas genom trumpetstall och böfstott. Fadern underkastar sig en mängd botöfnin- gar, dricker under tre dagar intet watten, sofwer och äter ensam under fem månader samt tillåter sig under den tiden hwarken äta salt till maten eller röka tobak. Efter nämnda tids förlopp gifwes barnet namn, derwid en stor fest fixas, till hwilken ända till 300 personer kunna inbjudas.

När en gosje blifwit 15 år gammal, drager han fyra gånger efter hwarandra ut på ströftåg för att göra byte af menniskohuswuden. Lyckas han derwid wäl, får han röka tobak, bära en knippa hår wid sabeln, hafwa tunga ringar i öronen samt — gifwa sig.

Hos de s. k. "tandhungs" bestämma brudens föräldrar stänckerna. Har brudgummen sändt desja, så få de unga tu wälsignelse, och brölloppet hålles. Mång- gifte är icke förbjudet bland dajakerna men förekommer allenast bland de till muha- medanismen öfvergångna höfdingarna.

När Bock kom till Long Puti, en stor, treflig dajakby med omkring 1,800 invå- nare, war just liket af en höfding utstaldt. Midt på ena sidan af ett 120 fot långt rum stod på fyra stolpar ijelfwa listkistan, med röda, swarta och hwita figurer må- lade på sidorna. På kistans lock låg den drägt, som höfdingen dagligen burit. Öfwer kistan war ett slags taf, från hwilket en utaf skalet till en kofosnöt försärdigad bågare hängde ned, fylld med watten. Lifsmedel lades dagligen på kistan, för händelse att den döde under sin långa färd till himmelen skulle blifwa hungrig eller törstig. Hans

bästa kläder och wapen lågo inuti kistan. Wid ena ändan af kistan hängde en träbild af något djur, antagligen en björn, hwilken man tillstref den trollkraften att hålla alla möjliga faror aflägsnade från den döde under hans sista resa. Wid hwardera änden stod en man med sackor, som alltid höllos brinnande. Bredwid kistan stod den döde höfdingens enka jemte hennes barn; hon hade, till tecken af sin djupa sorg, allt håret affuret och såg försträckt ut. Ghuru höfdingen redan varit död femton dygn, förmärktes icke den ringaste luft, emedan kistan genom ett lutt af guttaperka, utblandadt med fina träfibrer, war fullkomligt lufttätt tillsluten. Begrafningen kunde ej så egrum, förr än jagten efter menniskohuwarden till den dödes ära hade lyckats riktigt wäl.

Hos "bahou-trings" blir liket efter en asliden höfding inför det församlade folket twättadt och ingnidet med salt; derefter itklädt sina bästa kläder och bringadt i sittande ställning, med sabel och sköld i händerna. Medan, efter någon tid, liket aflädes, frångages sina wapen och lägges på marken, insvept i en duk, uppstämnes en sång, i hwilken den wäg beskrifwes, som den döde måste wandra för att komma till sin stam i den andra werlden. Derwid kommer han förf till en flod, Birain, och måste för att kunna öfwerfara den samma sjelf göra sig en liten båt och åror. Derpå kommer han till ett berg, Tukung Daijang, och sedan till floden Lung. På ett annat berg, Pilung, möter han den förste af sin stam och fortsätter färden till "läredalen", der han träffar flere män, qwinnor och barn, åt hwilka han måste gifwa kläder. Widare bestiger han berget Limataf, som är omgifwet af stora flugswärmar, och der han möter dels en björn, åt hwilken han skänker ett swin,

dels en man, som håller en fistrykja af jern i handen, och åt hwilken han ger pisang och joderrör. Ut Tamai Patalung, som bewakar en flod, gifwer han stycken af en fiff. En qwinna, Habau Daliau, som är ihjelsatt med att pressa ris, ber honom nu wara sig behjelpig, men denna uppmaning får han ej åtlöda. Widare kommer han till en eld, derpå till en qwinna med så långa öron, att man under dem kunde hafwa skydd mot regn, och slutligen till två trädstammar. Den ena af dessa måste han springa öfwer; den andra hugger han itu med sin sabel. Äntligen kommer han till berget Gulhuli, och, så snart han börjar bestiga detta, märker han, att han är borttryckt ur denna werlden. Nu förer honom en smal stig till en skog, Rua pirau, der han träffar sina föräldrar och en qwinna, Mlapantai. Derefter badar han i floden Sungei Tali Barouw, klättrar åter öfwer ett berg och uppnår slutligen, efter att hafwa uppfriskat sig med några frukter, sin stams himmel.

Till belöning för sin sång om den aslidne erhåller sångaren dennes kläder och wapen. Medlemmar af stammen affära följande dag, till tecken af sin sorg, allt sitt hår, jöderriswa sina kläder och gå någon tid delwis nakna. Liket lägga de i en kista och bära in det i ett kapell. Wid grafwen stå fyra asgudabilder af trä, som föreställa tigrar, hwilkas själar i den andra werlden skola tjena den aslidne. Folket tror nemligen, att allt lefwande har en själ. De, som bära liket, få noga att se sig för att falla; eljest dö de jwelswa inom fort. Begravningsfesten warar en månad.

I Long Bahou försar man wid en höfdings begrafning på följande sätt: I likkistan nedläggas alla den dödes kläder och förnämligast hans trigsrustning. Efter för-

loppet af sex dagar önskar folket den döde lycka på resan och sätter in liket i ett litet hus, der det förblifwer en månad, under hwilken folket hvarken arbetar eller umgås med andra stammar. Under tiden uppmånas den afsidnes wänner genom bud, som utsändas i hela landet, att skaffa så många menniskohufwuden, som möjligt, enär de sålunda dödade komma att i himmelen tjena den afsidne. Hvarje hufwud blir under stora högtidligheter uppsatt på en af de pålar, som omgifwa den afsidnes sista hwilorum. Efter månadens utgång uppställles en stor träfigur, som föreställer den döde, och hwilken äras på samma sätt som höfdingen, medan han lefde. Long Wahoudajakerna tro, att menniskan en gång förut varit i himmelen och efter döden wänder åter dit. Himmelen är, efter deras tro, fördelad i flere afdelningar, af hwilka en kallas Kongkong. Der odlas ris. En mördad dajak kommer icke dit utan till en annan afdelning, hwareft han ej gör annat än slå och mördar. De qvinnor, som dö af någon sjukdom, komma till Kongkong; de deremot, som dö i barnsjäng, till det rum, der de mördade männen befinna sig.

Bruket att tatuera sig iakttages af alla dajakar, utom de i Long-Bleh. De hafwa figurer på armar, händer, fötter, ben, bröst, och dessta äro understundom af verkligt konstwärde. Qvinnorna äro stolta öfwer att utstras konstfrigare än männen. De olika stammarna tatuera olika kroppsdelar; longwai- och tringstammarna nästan hela kroppen. Desutom pryda sig dajakerna med halsband, ringar, snören och hwarjehanda talismän. Leoparders och björnars tänder bäras i öronen af de män, som utmärkt sig för att taga stora byten af menniskohufwuden.

Till sist må här nämnas, att Boek, i

trakten af Longputi i det inre af Rutelandet hörde allmänt påstås, att i landet Passir wid Nagarasfoden i sydöstra delen af Borneo funnes ett folk med swansjar, hwilket kallades orang-buntuts. Han beslöt då att undersöka, huru dermed förhöll sig, och fann snart, att hela historien om detta folk war en dikt, och att med orang-buntuts helt enkelt menades sultanens af Passir hoffolk eller "swansfolk."

Missionen i Afrika.

V.

Madagaskar.

Utmed sydöstra kusten af Afrika ligger en af werldens största öar, en ö, utrustad med naturens rikaste skatter. Wi mena det 400 mil långa och 120 mil breda Madagaskar. Kusten af ön, der hettan ofta är nästan outhärdlig, är känd för sin osundhet och sina febrar, men det inre af landet, som genomlöpes af en hög bergskedja, utmärker sig för det härligaste klimat. En rikedom af tropiska växter finnes der, men de wilde djur, lejon och tigrar, som annars i de warma landen sprida sådan skräck omkring sig och anställa sådan förödelse, saknas der alldeles. Icke utan skäl benämnas ock Madagaskar "Indiska oceanens drottning".

Infödingarna på ön utmärka sig för wacker kroppsbyggnad och regelbundna, ingalunda fula anletsdrag. Deras klädedrägt består af en färgad gördel kring höfterna och ett bomulls- eller sidenstycke öfwer skuldrorna. Deras kostäder utgöras dels af små hyddor i form af bikupor, hopplätade af tunna rör, dels af stenhus i europeisk stil. Hwad som ger de madagasiska byarna ett särdeles inbjudande utseende, är,

att de äro lifsom inbäddade i en sfog af palmer, citron- och pomeransträd.

Madagasjerna äro till sin natur fredliga, hjälpsamma och gälfria, men i hög grad hemfallna under fräsjeri och dryckenskap. Åktenstapsbrott, förskällning och lögnaktighet äro od allmänt herskande laster ibland dem, och widspelpelsen utöfwar på folket ett ofantligt inflytande. Så t. ex. bära många på sig krofobiltänder såsom skydd emot faror och onda makter, och, om ett litet barn födes på en olycksdag — femtön af månadens trettio dagar anses såsom olycksdagar — blir det ofta qwärdt eller lefwande begrafwet. Ett annat exempel på madagasjernas widspelpelse är den s. k. "tangenian". Denna består deri, att en person, för att bewisa sin ofkuld i något fall, swäljer tre bitar af ett fogelstinn samt intager en dryck, kokad på en giftig röt. Om den anklagade uppkastar de tre fogelstinnbitarna, förklarar han ofkyldig och föres under mängdens jubel hem till sin bostad, illädd en hwit drägt. Lyckas han deremot icke att gifwa ifrån sig stinnbitarna, blir han dödad.

I början af detta århundrade gjordes de första allwarliga ansträngningarna till en mission på Madagastar. Det londonsta missionsällskapet ditsände ett par missionärer, hvilka slog sig ned i hamnstaden Tamatave och der grundade en skola. Landets konung wifade sig gynsamt stämd emot kristendomen och tillät medlemmar af sitt hus att deltaga i missionärernas undervisning, hwilket gjorde, att allt flere infödingar strömmade till skolorna och gudstjensterna. På några år steg lärjungarnas antal till 5,000, och allt större blef begäret efter biblar och sångböcker, hvilka missionärerna låtit trycka på landets eget språk.

Den så blomstrande missionen skulle emellertid undergå en fällningstid. Konungen dog, och en fruktanswärd förföljelse utbröt emot de kristna, ledd af drottningen i landet. Skolorna slängdes, gudstjensterna förbjödos, och alla biblar skulle utlemmas. Alla, som af orene bewefelsegrunder slutit sig till de kristna, blefwo nu uppenbara, och endast de werkligt troende förblefwo beständande. Dessa kommo tillsammans under nätterna i jordkolor och bergskrefwor för att tillbedja sin Gud. Men förföljelsen fortgick allt widare. Missionärerna förwisades från ön; de infödda kristna jagades likt wilde djur och blefwo dels sålda som slafwar, dels i tusental dödade. För en kort tid lemnades dem emellertid andrum. Drottningens ende son omfattade den nya läran och werkade på allt fätt till de kristnas fördel. Äfwen drottningen lät sig för en tid bewefas till mildhet, men sedan utbröt stormen på nytt och ännu häftigare än förut. Bland de otaliga, som wid denna förföljelse fingo offra sina lif, hafwa särskildt 18 martyrer omtalats. Af dessa blefwo 14 dömda att nedstörtas i ett bräddjup. Den sista natten före sin död woro de så uppfyllda af frid och fröjd, att de uti fängelset uppfämde lofsånger till Gud. För att hindra dem att på wägen till afrättsplatzen tala till folket, blefwo deras munnar igenstopade med trafor. Emellertid sadet det om dem, att deras ansigten liknade änglars ansigten. Innan de nedstörtades utför klippan, bands ett tåg kring deras lif, och de höllos en stund öfwer den gapande afgrunden. Man wille nemligen gifwa dem tid att besinna sig och affwärja sin tro; men alla förblefwo trogna och gingo med glädje i döden för sin Frälsare. De öfriga fyra, som tillhörde en förnämare slägt,

blefwo dömda att brännas. Så wäl på wägen till bålet, som sedan detta blifwit antändt, och, då lågorna redan höllo på att förtära deras kroppar, hördes från deras läppar endast loffsånger. Icke en klagan förnams, men wäl hörde man dem bedja för sina förföljare. Det berättas att, när elden först uppflammade omkring dem, en regnbåge wisade sig i styn, hwarigenom de blefwo mycket stärkta i sin tro. Hwad regeringen hade åsyftat med förföljelsen mot de kristna wann den emellertid icke, utan twärtom verkade martyrernas tålamod och glädje, att kristendomen fick allt flere anhängare. En af drottningens embetsmän lär äfwen hafwa afrädt henne från förföljelserna, sägande, att de hwitas religion hade det egendomliga med sig, att, ju flere som bringades om lifwet, desto flere bekände sig till henne.

Denne man hade rätt. Märkwärdigt är i sanning, att, när förföljelserna ändt-ligen aflannade, de kristnas antal hade wurit ända till omkring 5,000, och det, ehuru de för menniskor synliga redskapen hade blifwit undanrykta. Herren Gud hade sjelf wärdat sig om sin plantering och uppenbarat sin kraft såsom mächtig i de swaga.

I början af 1860-talet grydde, som det troddes, en ny dag för de kristna på Madagaskar, i det den grymma och fiendtliga drottningen dog, och hennes son uppsteg på tronen. Fängelsernas portar blefwo ock af honom öppnade; alla landsförwista återkallades, och alla undersåtar tillförsäkrades fri religionsutöfning. En mängd så wäl män som qwinnor, hwilka länge ansetts vara döda, kommo nu fram. De hade tagit sin tillflykt till jordskrefwor och hålor, och woro så eländiga och aftärda, att man knapt kunde känna igen dem, men dock fulla

af tacksamhet emot Gud, som så underbart beskyddat dem och låtit förföljelsen aflanna.

Londoniska missionsfällskapet utsände åter missionärer till det under 25 års tid öfwerwergifna arbetsfältet, och snart såg werket lita blomstrande ut som någonsin förut. Skolorna återupptogos, och skaran af dem, som trodde, förökades för hwarje dag.

Med konungen sjelf, om hwilken man hyft så stora förhoppningar, och hwilken wisat sig så wänligt stämd för kristendomen, gif det deremot endast tillbata. Han hängaf sig åt ett lätt sinnigt och utswäfwande lefwerne och dog en förtidig död. Hans gemål, som efterträdde honom, och som först denna sommar aflidit, öfwergif till kristna läran och gjorde derjemte mycket för sitt folks odling.

De sista åren har kristendomen gjort allt större framsteg på ön. Sedligheten slår allt kraftigare rot; sabbaten hålles allt mer i helgd o. s. w. För närwarande eger londoniska missionsfällskapet 1,000 församlingar på Madagaskar med öfwer 200,000 medlemmar och 750 skolor. Endast 30 af de många arbetare, som verka på detta stora fält, äro europeer; af de öfriga, som äro infödingar, äro 400 prestes, 100 evangelister och 400 lekmän. Öfwer 40,000 biblar och testamenten, förutom tusentals andra religiösa skrifter, hafwa blifwit spridda öfwer ön.

Bland andra missionsfällskap, som arbeta på Madagaskar, må särskildt nämnas det norska evangelisti-lutheriska. Äfwen detta fällskap har arbetat med mycken framgång. Emedan det iakttager stor försigtighet wid intagandet af nya församlingsmedlemmar, äro deras församlingar dock ännu ganska små.

Denne mission har bildat ett hem, der en mängd små gosfar undervisas i kristen-

domen samt uppfostras till skickliga handverkare. Äfwen har den ett annat hem, der omkring 60 flickor blifwa uppfostrade till dugliga qvinnor. Missionen underhåller omkring 200 lärare och predikanter.

När wi se på Madagastar i dess helhet; när wi se, huru ondskan der mer och mer börjar aftaga, huru sanning, rättrådighet och sedlighet börja blifwa rådande, wißt måste wi storligen prisja och loftwa vår Gud, som låtit ljuset bryta in äfwen på denna ö, der hedendomens mörka natt så länge herfskat.

Från våra missionsfält.

I. Afrika.

Stanley Pool, Kongo den 7 juli 1883.

”Herren är vårt hopp.”

Oaftadt det ej är så länge sedan jag skref, will jag likväl åter sända några rader.

Först will jag nämna, att det nya böningshuset nu är så nära färdigt, att endast fönster och dörrar fattas. Att huset är temligen trefligt, kunnen I förstå deraf, att alla infödingar, då de första gången se det, beundra det samma. Wanligen sätta de derwid händerna för munnen och utbrista i förwåning: Ah tata, nso yayi! (Ah fader, detta hus!).

Widare will jag meddela — hwad som mycket gläder mig — att nemligen jag lyckats så ja mycken makt öfwer språket, att jag någorlunda ledigt kan samtala med folket om nästan hwad som helst. Under den sista weckan har jag om qvällarna talat till barnen och de infödingar, som varit närvarande, om Jesu uppståndelse, himmelsfärd och andra återkomst, hwilket har gjort djupt och allvarigt intryck på

dem. Sådant hafwa de aldrig förr hört, och deras frågor äro talrika. Detta, att så förkunna frälsningens evangelium för sådana, som aldrig hört det förr, fröjdar och gör mitt hjerta så godt, att det uppväger alla förfätelser och alla mödor, som äro förknippade med lifwet här ute. Wisserligen har jag ännu ej glädjen omtala någon omvändelse af någon bland de swarta, men jag märker dock, att det ofantligt lilla, som de hört af sanningen, haft inverkan på dem. Flere gånger har jag påträffat en af gosfarne på sina knän, bedjande, att Gud måtte borttaga hans synd samt hjälpa honom att älska Jesus och komma till honom. Och ofta hör jag dem samtala om, hwad de hafwa hört, samt sjunga ”stumpwis” af de sånger, jag sjungit med dem. Häraf kan man ju sluta, att, om evangeliets säd endast bleswe säd, skulle den nog wäxa och bringa frukt äfwen bland de swarta i det mörka Kongo. Men, utan att först så, kan man ju ej hoppas att så förda. Med hwarje dag, som flyr, blifwer jag desto mer stadfastad i min öfvertygelse om, att det ej är, såsom somliga mena och påstå, en missionsärens uppgift att hålla predikningar för infödingarna om deras afgudar, ty dem och deras förmåga känna de mycket wäl till förut. Nej, de behöfwa höra något, som är bättre; de behöfwa höra om Jesus, deras själs frälsare, och, i den mån de så höra om Jesus och förstå frälsningens wäg, skall utan twiswel wärdet af deras afgudar af sig sjelft warda till intet. Herren hjelpe och lede uti allt efter sin wilja!

Hjertliga helsningar från eder ringe

R. J. Pettersson.

II. Ryssland och Finland.

Kronstadt den 24 sept. 1883.

Han är min tröst, min hjälp, mitt besvärm; att intet ondt skall omförtöra mig, huru stort det od är. Ps. 62: 3.

Med några rader wille jag nu nämna något angående sjömansmissionen. Sedan början af maj, då sjöfarten öppnades härstädes, har jag varit upptagen af arbete bland sjöfolket. Jag har besökt så många skepp, som tiden medgiffwit, för att dels samtala, dels utdela traktater. Dertill har jag under sommarens lopp nu, liksom förliden år, hållit gudstjenst ombord på skeppen, wanligen tre gånger i weckan. Söndagsförmiddagarne har mesta folket samlats. Under juni utgjorde flere gånger det samlade sjöfolket mer än ett hundra personer, hwarförutom folk från land kom med. Wi måste då vara på däck der det på åtskilliga skepp kan vara plats för två- à trehundra personer. Under den tiden tyktes od ordet rätt kraftigt verka på mångens hjerta, bland sjöfolket, och äfwen senare hafwa wi, Herren till pris, förspott sådant, hwarför wi ha anledning hoppas, att ordet icke blifwit såfångt utlädt. Huru mycken frukt skall warda deraf, blir nog icke klart, för än förordetiden kommer. Stort är det dock att så så på en förhoppning och sålunda bland sjöfolket förkunna Kristi härliga evangelium till deras själar's frälsning. Ty det är ett folk, mer än andra nedsjunket i syndens förfärliga dy. För att gifwa missionswännerna en föreställning om sjömäns wanliga lif, då de komma i land, will jag här anföra ett exempel: Förliden sommar hitkom en ungsvensk matros, hwilken af sin aflöning med mycken möda sammanparat omkring 600

kronor. Nu tänkte han resa hem till Sverige, emedan hans föräldrar önskade det. Men efter fyra eller fem dagars wistelse i Kronstadt hade han genom ett uselt lejerne förlöjlat alla sina penningar, hwarför han icke kunde resa hem utan måste taga ny hyra för att åter begifwa sig till sjös. Dylika exempel kunde anföras i tusental. När man dertill får erfara, att de fleste sjömän, ehuru de erkänna sig vara olyckliga, likwäl icke alls wilja läsa Guds ord eller gå för att höra det förkunnas, torde nog en hwar, som är delaktig af Kristi sinne, förstå, huru wigtigt det är att genom samtal söta bibringa sådana något Guds ord. Till sin ursäkt bruka somliga anföra, att det är omöjligt för sjömän att frukta Gud. Andra kunna säga: "I Kronstadt är det nära nog omöjligt att öfwergifwa synden, ty det är den mest förföriska plats, som finnes." Det sistnämnda påståendet är nog i wijs mån sanning. En sjökaptan, med hwilken jag i går talade, sade: "Jag wet ingen plats så öppen och fri för allehanda synder som Kronstadt." En prest, som för några år sedan war här, kallade Kronstadt för Jerusalems yngsta syster. Och säkert är, att denna plats har mycken slägtskap med både Jerusalem och Sodom. Herren hjelpe, att icke od Kronstadt en gång drabbas af samma dom, som fordom öfwergick dessa städer!

De så troende bland sjöfolket, som under sommaren varit här, äfwen som många icke-troende men dock sökande själar hafwa varit mycket tacksamma för att de fått samlas omkring Guds ord så wäl på skeppen som i min bostad, der wi kommit tillsammans en à två gånger i weckan. Det börjar redan nu blifwa färre skepp i hamnen, hwilket jag ser med saknad, ty, så länge

här finnas skandinaviska skepp har jag både församling och församlingshus, men sedan wet man icke, hvad man har. Med vårt församlingshus i land är det så, att, då wi samlas der till Guds ords betraktande, wi löpa fara att blifwa skingrade af polsen. Dock har Herren hitintills hulptit oss. Han skall ju också hädanefter hjälpa.

Med pastor Strängs tillåtelse hafva wi här fått upprätta en liten söndagskola med omkring tjugu barn, af hvilka några äro för små att kunna läsa men gerna sitta och höra på. Barnen samlas hvarje söndagsafton i vår lokal, då wi, likasom i Sverige, läsa en bibeltext och sedan ställa enkla frågor till barnen, hvilka de sjelfwa så besvara. Måtte Herren wälsigna sitt ord på barnens hjertan!

Innan jag slutar, kan jag icke underlåta att nämna, hwilken glädje Herren beredt mig denna månad, i det han skickade hit bröderna Högberg, Sarwe och Sköld, hvilka äfwen här utsådde lifwets oförgångliga säd. Det kändes så obefristligt godt att få sitta ned på åhörarebänken. Herren ware tack därför!

Hjertliga helsningar. 1 Tesz. 5: 25.

Eder

G. M. Lind.

Petrozawodsk den 4 oktober 1883.

Herren är vår herde; oss skall intet fattas!

Wißt kändes det för oss smärtsamt att skiljas från anhöriga och kära Guds barn i vårt älskade Sverige; wißt föreföll det underligt att begifwa sig af till okända orter och främmande folk, men wi wißte, att Herren, vår i döden trofaste herde, war med oss, och därför woro wi trygga samt kunde utan fruktan följa hans kallelse.

Vår resa från Stockholm till Petersburg war ganska angenäm, ty wi woro flere (sju) i sällskap. Nästan hwarje dag hade wi aftonbön om bord. I Åbo, der ångbåten låg några timmar, träffade wi flere wänner, och ett par af oss fingo der tala Guds ord. Äfwen i Helsingfors woro wi i land, och fingo en stund wara tillsammans med bröderna Boije och Karlberg. Boije omtalade, huru Herrens werk går fram, och huru i synnerhet de finsttalande äro mottagliga för evangelium. Han mente, att wi hade bort slå oss ned på finst område wid gränsen mot Ryssland, hwarest wi hade haft långt större rättighet att verka, och derifrån sedan evangeliets ord kunnat sprida sig öfwer gränsen in i Ryssland.

Utänför Helsingfors, nära Sweaborgs wallar, lågo wi halftannat dygn. Det war hård storm; och bäst war det för oss att få ligga qwar der. Det sadet sedan — jag wet ej bestämdt, om det war så — att en annan finst ångbåt warit illa deran i denna storm. Söndagseftermiddagen den 23 september kommo wi till Petersburg. Några wänner woro oss till mötes wid hamnen och hjälpte oss med sakerna, hwilket war så mycket bättre, som blott Höijer kunde tala ryska.

Uppmuntrande är att se, huru Herren wälsignat våra bröders werksamhet i Petersburg. Första aftonen, wi woro der, firades Herrens nattward, och rätt många woro närwarande. Under vår wistelse i den stora staden predikade wi några gånger.

Den 29 september lemnade wi Petersburg för att begifwa oss längre mot nord. Det war icke utan en wiß oro wi anträdde denna resa. Wi kunde ju ej tala landets språk och kände ej trakten, dit wi skulle resa; ingen fans heller, som skulle wara oss till mötes wid framkomsten. Men

wi hade bedt Gud ställa om så, att någon komme med på båten, som kunde tala finska. Och se, huru Herren härutinnan hade wård om oss! Då wi rest ett litet stycke på Neva-floden, fann jag en man, som kunde något finska. Han war dock swår att förstå, emedan han bröt mycket på ryska. En stund derefter warseblef jag en annan man, som war så lit en finne, att jag ej kunde afhålla mig från att fråga, om han war från Finland. Han talade bättre finska. Då wi på natten till söndagen kommit öfwer Ladoga och in på floden Swir, gick denne man wisserligen af båten, men då hade Herren en annan tolt i beredskap åt oss. På söndagsmorgonen foro wi förbi en liten stad. Då jag stod der på båten, kom en finne på bryggan och frågade mig, om jag war finne. Kort derpå kom en annan. Jag fick weta, att der på platsen bodde flere luteriska finnar, och att de hade besök af pressten från Petrozawodsk. Som båten snart gick, hann jag ej mycket tala med dem, men, innan wi skildes, uppmanade jag dem att läsa bibeln och tro på Herren Jesus.

Hela söndagen gingo wi uppför floden. Flere kyrkor och stora byar lågo på stränderna. Af så wäl kyrkornas som gårdarnas byggnadsstil sågo wi lätt, att wi woro i ett främmande land. Rysjen tyckes wara ifrig att bygga kyrkor. Här och der såg man äfwen små bönekapell på gårdarna. Detta ser mycket gudsfuktigt ut; icke sant? Då kyrkor och kapell passerades, blottade rysjarna sina hufwuden och korsade sig. På qwällen lastades ankar i floden. Då kom ungt folk i båtar från byn på stranden och förde ett sådant owäsen, att jag knapt hört motstycke dertill. Sedan åtskilliga från stellet gått till dem i båtarna, drogo de spelande och strikande bort, och

wi fingo fred. Mellan kl. 9 och 10 på morgonen följande dag kommo wi upp till sjön Onega. Här måste wi gå om bord på en annan ångbåt, men, då wi hade löst biljett ända hit, war detta ej förenadt med några swårigheter. Från denna ångbåt föll en karl i sjön. O, huru han grep i räddningsståget, och huru menniskorna woro intresserade för hans räddning! Men huru helt annorlunda förhålla sig icke många menniskor, då fråga är om att räddas från det ewiga förderfwet!

På aftonen samma dag kommo wi hit. Wi hade under wägen hört, att här skulle finnas någon, som kunde tala swenska, och att flere finnar funnos här. Att träffa sådana, war heller ingen swårighet, och jag tror, att, om wi ej sjelfwa förjt för den saken, skulle nog några tjenstaktiga, ryska herrar stäkt om, att wi kommit till ett hus, der wi kunde hafwa talat med folket.

Detta allt är wisserligen blott småsaker, som just ej wore wärda att omnämnas, om wi ej i dem sågo ett bewis för, huru Herren hör våra böner, samt huru han will hjälpa sina tjenare och barn, äfwen då fråga är om små ting.

Meningen hade varit, att wi skulle hafwa fortsatt längre norr ut i höst, men det synes oss bättre att dröja här öfwer wintern för att lära ryska språket och att sedan på wåren, om Gud will, fortfatta resan mot ryska lappmarken. Mätte Herren gifwa oss nåd och förmåga att lära detta språk, som talas af så många millioner menniskor, hwilka lefwa i ofunnighet och andlig nöd! En annan gång hoppas jag, wi kunna meddela något om tillståndet och förhållandena här.

Bröderna Karlsjon och Hammarstedt äro friska och wid godt mod. Sjögren der-

emot är liden till helshan, men wi hoppas, att Herren snart skall göra honom frisk. De helsha så hjertligt. Bedjen, dyra wänner, för oss, att Herren måtte gifwa oss mycket mod, och att wi måtte ligga honom nära!

Eder riuge broder i Jesus
Aug. Lindgren.

Helsingfors den 8 okt. 1883.

Så säger Herren till eder: Frukten icke och rädens icke för denna stora hopen! ty striden är icke eder utan Guds. 2 Krön. 20: 15.

Guds folk har varit och är ett lyckligt folk. Wisjerligen är det under öfensfärden ansatt af fiender både inifrån och utifrån och får wara beredt att, om det gäller, kämpa "allt intill blods" emot djefwul, synd och werld; men, är det Guds folk, så är äfwen striden Guds, och dermed är segern gifwen. Kristi stridsmän böra intet ögonblick twifla om seger. Nog ser det förwifladt ut mången gång, när otrons, wantrons och partifinnets sefeligamla bälwerk trotsigt resa sig upp mot himmelen; men "wåra stridswapen äro icke köttsliga, utan mäktiga för Gud till att nedslå fästen". Man twekar ju icke att offra penningar, tid och krafter för sådana företag, om hwilka man på förhand wet, att de skola lyckas. Men hwilken sak har större framtid för sig än missionsjakten? Må då ingen bland Guds folk twefa att offra något af det Herren gifwit honom för denna sak! Mången wägar må hända för den saken icke ens så mycket, att han håller en missionskänning. Men icke kan en sådan se, "huru fälten hwitna till störd". Om de troende mer allmänt beåge fälten och lyfnade till ropet: "kom öfwer och hjelp oss", skulle snart arbetareantalet på mis-

sionsfälten mångdubblas. Om man något mer befinnade, att här gäller **Herrens strid**, att segern är wiß, att segerlönen wäntar den tappre, skulle inga uppoffringar anses för stora. Mången ung, troende man och qwinna, som nu må hända offra tid, snille och krafter åt jordiska och förgängliga ting, skulle då stynda att träda i den ryktbare Robert Mossats fotspår på missionsfältet. Mången, som nu gifwer 1 à 10 kronor till missionen, under det han kanste offra 100 à 1000 kronor för öfwerflöd i mat, kläder, husgeråd och bostad m. m., skulle då utan twifwel ställa dessa utgiftsposter i alldeles omvändt förhållande. Men unnar då icke Herren oss äfwen jordiska beqwämlichkeiten? inwänder någon. Dyre wän! Det är nu icke fråga om, hwad Herren unnar oss, utan hwad wi borde unna honom. "Ändock han war rik, blef han likwäl fattig för vår skull." Han offrade för oss alla beqwämlichkeiten, ja, sitt lif. Sig sjelf med allt hwad han eger, all himlens härlighet, gifwer han åt sin brud. Bör då icke bruden gifwa sig med allt sitt åt honom? Hon har ju intet, som hon icke undfått af honom. Han dog för werldens synd; hwad göra wi för att enligt hans sista befallning bringa frälsningens budskap till en i synd döende werld? Mången kallas kristen — är det må hända äfwen — men egnar sin bästa tid och kraft åt köttsliga parti- och lärostrider, under det millioner dö i sina synder. Hwilken skada för honom sjelf och för andra! Han har må hända samlat skatter på de **ytersta dagarne** (Sakobs 5: 3) för att lemna dem i arf åt efterkommande; men Herrens dag kommer som en tjuf om natten — skatterna uppgå i lågor, hans werk warder förbrändt. Hwilken skamlig förlust! Tänk, om åtminstone

en tiondedel hade användts för evangelii förkunnelse! Må vi aldrig förgäta att taga ewigheten med i beräkningen, då vi uppgöra våra framtidsplaner!

Men detta blir ju ett slags predikan i stället för missionsunderrättelser, hör jag någon säga. Wälan, må då Herren få wälsigna äfwen den! Dock nu i fortthet till berättandet! Genom Guds nåd hafwa vi under den flydda tiden werkat hans werk härstädes utan att från något håll flöras i werksamheten. Tre, stundom fyra gånger i wekan hafwa vi fått förkunna "det glada budskapet om Jesus" dels i den wanliga lokalen, dels ute på fälten eller annorstädes. Särskildt dyrbart har det varit att få samlas i naturens fria tempel, der man med Guds ord funnat nå större skaror, — deribland sådana, som aldrig gå annorstädes för att höra — hwarjemte man varit obeswärad af qwas lust och trängsel. Öfwer allt har Herren varit med och wälsignat sitt ord. Oftast hafwa vi efter föredragens slut fått samtala med bekyrnade, som med fångwaktaren i Fjällipi frågat efter frälsning samt genom tron på Jesus funnit frid och blifwit lyckliga. Äfwen flere affällingar hafwa genom Guds nåd blifwit upprättade. Någon mer allmän wärfelse har likwäl icke försporis. Den stora mäsjan synes upptagen af werldsliga omsorger, af oroligt jägtande efter nöjen och njutningar utaf gröfre och finare art. En otrolig mängd trogar och andra usla nästen äro hyperliga drifhus för dryckenstap och andra skändligheter, hvilka hota att göra menniskor "odugliga till tron". Dertill kommer den sorgligaste ofördragshet mellan de olika religiösa partierna. De icke blott klandra hwarandras åsigt, utan de sätta sig ofta utan tvekan till domare öfwer andras bebefelsegrunder

och hjerteförhållande till Gud samt döma, så att säga, på fri hand olika tänkande till ewig förtappelse. Detta är oneligen det swåraste hindret för själars frälsning. O, att Guds folk en gång finge ögonen öppnade öfwer partinitets flyggelser! Lyckligtwis finnas emellertid äfwen här icke få troende, som älska och söka friden. Till och med bland kyrkans främste finnas sådana.

Iwenne gånger har jag varit i tillfälle att företaga kortare resor utåt landet och i stärgården. Sista gången besökte jag fem olika platser, till hwilka Swenska Missionsförbundets werksamhet förut sträckt sig. Derunder hade jag mycket dyrbara stunder tillsammans med de kära troskyfkonen. Herren hade gjort stora ting med dem; derför woro de glada. Det fins byar, der det för några år sedan war förenadt med fara att resa fram, när dryckenstap och slagsmål, snart sagdt, der hörde till ordningen för dagen. Nu deremot äro gudsfruktan och sedlighet råbände i dessa byar, och främlingen blir der på ett hjertligt sätt mottagen. På en trakt i stärgården, der man för fem år sedan icke kände till någon troende, men der dryckenstap och andra uppenbara synder gingo i swäng, finnas nu, sådes det, 40 à 50 troende, hwilka samlas till inbördes uppbyggelse och jemförelsewis så lesa ännu qwar i synden. Af Herren är detta stedt och är ett under för våra ögon. Säge hwad man will om missionswerksamheten i Finland, wißt är, att hundratals tacksamna och glada röster dagligen höjas till Guds och Lammets ära, prisande honom för kallelsen till Lammets bröllop.

Bedjen utan återwändo, tänkande äfwen på mig! Eder ringe broder i Herren,
J. A. Karlberg.

Japaniska missionärers första allmänna konferens.

Den unga japaniska missionen har under april månad detta år haft sin första allmänna konferens i Osaka. Genom 110 ombud woro icke mindre än 15 missions- och 3 bibelsällskap der representerade, hvar förutom ett antal engelsktalande japaneser woro närvarande såsom gäster. Karakteristiskt för denna församling war, att der saknades dessa ärewördiga, grånade hufwuden, som man eljest alltid får ståda wid hwarje större missionskonferens i Indien och Kina. Men så är också den japaniska missionen mycket ung. Missionsarbetarne derstädes hålla före, att Herren låtit detta märkliga land så länge wara tillslutet för den evangeliska missionen, blott för att denna skulle genom arbetet på Söderhafsböarna, i Afrika och Indien liksom förbereda sig för den allra swåraste men också mest afgörande kampen, som hon skulle få att bestå med den bildade och väl organiserade japaniska hedendomen. Man har också i Japan bemödat sig om att undwifa de fel, som i de äldre missionerna blifwit begångna, och att draga i fält, ifklädd hela den wapenrustning, missionswetenskapen beredt, samt försedd med alla den westerländska (synnerligast amerikanska) civilisationens hjälpmedel. Dermed har man dock ingalunda förgätt, att segern måste komma från oswan. Detta ådagalades på ett gripande sätt genom den predikan, med hwilken i fråga warande konferens öppnades, och som hade till ämne den kraft af höjden, hwilken Kristus enligt Apg. 1: 8 lofwat sina witnen.

Till att wexelwis leda förhandlingarna utsågos 3:ne ordförande, nemligen engelsktalande missionären Warren, amerikanske metodisten dr MacLay och ameri-

kanske presbyteren dr Hepburn. Den sista omnämde wid tillfället, att nu jemt 24 år förflutit, sedan han och hans hustru inflyttade sig i New York för färd till Japan utan att weta, om de ens skulle få landstiga der. 20 år hade förgått, sedan de wid ankomsten till wiken wid Jeddo nedföllö inför Gud och anropade honom, att han wille bereda dem någon liten werkningskrets i det landet och bana väg för dem. Aldrig hade de då kunnat ana, att deras bön skulle gå i så härlig uppfyllelse, och att kristendomen skulle göra så hastiga framsteg i Japan.

I samma riktning uttalade sig dr Verbeck i ett föredrag öfwer den evangeliska missionen i Japan. Han indelade denna i 2 perioder, den första från 1859 till slutet af 1872, den andra från 1872 till 1882. De första missionärer, som kommit till Japan, woroiggins och Williams (nu biskop) af den amerikansk-bisshopliga kyrkan. I maj och juni 1859 anlände de till Nagasaki, och kort derefter fann man i Jokohama de första amerikanska presbyterianer. Ända till 1872 blef dock arbetarnes antal ringa. Det war en swår och farlig tid. Missionärerna bewakades ständigt af spioner och kunde blott med den yttersta försigtighet widtaga några förberedande arbeten. Ända till år 1866 hade blott en enda japanes blifwit döpt; till wåren 1872 blott tio. På den tiden hade en man, nu bosatt i Kijoto såsom läkare, tagit tjänst hos dr Hepburn, endast för att komma i tillfälle att mörda honom. Missionärens wänlighet och kärleksfullhet hade dock afwäpnat honom. — Med år 1872 hade en ny tid börjat. Icke mindre än 30 nya missionärer kommo då till Japan, hwarigenom antalet evangeliska arbetare der på en gång fördubblades. Sedan

har arbetet gått framåt på ett så förvånande sätt, att nu icke mindre än 5,000 infödda japaneser bekänna sig till kristna läran.

På andra mötesdagen talades, om de hinder, hvilka särskildt möta för kristendomens införande i Japan. Dessa ansågos vara: buddaisternas oförmåga att föreställa sig en personlig, helig och rättfärdig Gud samt att fatta syndens vederstygglighet; vidare, faran att ständigt blifwa missförstådd af buddaisterna, emedan många af deras läror till ordalydelsen synas lifna den kristna läran; slutligen och de flesta japanesers fullkomliga ligkiltighet för andliga ting samt den från västerlandet införda materialismen och ateismen, som genom talrika på japanska språken öfversatta skrifter allt mer och mer utbreda sig i landet.

Äfven framhölls såsom hinder den japanska buddaismens "trösklösa inre splitt-ring" och den allmänt kända osedligheten bland dess prestes. Angående den förra utträdde dr Gordon: "Om de grekiska, romerska och protestantiska kyrkornas teologer wore ense derom, att nya testamentet wore en mycket intressant, historisk bok, men de grundade sin lära, den ene på Hermas' herdebref, den andre på Klemens', den tredje på Barnabas' bref o. s. w., samt de slutligen kommo öfverens om att tro och utbreda den rena ateismen, skulle den förvirring, som härigenom uppstode, ungefärligen motjvara det tillstånd, i hvilket den japanska buddaismen för närvarande befinner sig." Hvad åter beträffar de buddaistiska presterna, sade samme man: "För några år sedan frågade jag en prest, som hade förebrått protestantismen för att den ej ålade sina prestes att lefwa ogifta, huru många japanska prestes väl förde ett fullkomligt sedligt lif." 'Snapt tre af tio', svarade han. Och helt nyligen har en

annan på en lifnande fråga svarat mig, sålunda: "Före 1868 fans icke en bland tio, som förde ett i sann mening kytt lif, och nu står det än sämre till."

Under sådana förhållanden är det mycket svårt att för de nykristna göra begripligt, att vi kristna hafwa en helt annan måttstock för både presters och lekmäns lefverne, samt att en helig wandel är en hufvudsfordran i Jesu Kristi religion. Såsom den väsentliga motvigt mot osedligheten bland de infödda framhölls ett flitigt ordets predikande och en allvarlig kyrkotukt inom de kristna församlingarna. Särskildt betonades nödvändigheten deraf, att resepredikanter sändes till det inre af landet, för hvilket dock ännu ett stort hinder funnes i de nu gällande lagarna, enligt hvilka utländingar endast i medicinska och vetenskapliga ändamål tillätos bereja visja landsdelar.

Den tredje dagens förhandlingar rörde **undervisningsväsendet**. Derwid omnämndes, att för kort tid sedan alla böcker, som handlade om den kristna religionen eller till och med blott om kristlig moral, hade förbjudits i statens skolor, och att de stereotypplåtar, från hvilka de woro tryckta, förstörts, under föremvändning, att genom dylika skolböcker frihetsideer alltför hastigt skulle kunna sprida sig bland folket. En tillfredsställelse för de quinliga missionärerna var att höra följande uttrande af en framstående inföding, hvilket en talare anförde: "Edra predikanter och edra gofskolor äro nog bra; men ligger vårt lands väl er verkligt om hjertal, så måsten I framför allt uppfostra våra **skolor**." Detta vill med andra ord säga: "Uppfostran blifwande mödrar; och då skall nästa generation höra er till."

(Forti.)

Bihang till Swenska Missionsförbundet N:o 10.

Redowisning

af till Swenska Missionsförbundet inslutna gåfwoedel under
juli, augusti och september månader.

Utan uppgifwet ändamål.

Genom J. Säfström, Neder Kalix, ensilda gåfwor och kollekter 135 fr., af en man, som genom Guds hjelp upphört att bruka tobak, 30 fr.; ja 165 fr. För sålda blommor 11: 90. Om J. Lindberg, Säfjö, Ujunga, af onämnd 20 fr. Om B. J. Stenberg, Husne, af onämnd ett löfte Herranom 15 fr. Af tre onämnda, Stockholm, 6 fr. Om J. Elfström fr. Enslöfs misj.-fören. 10 fr. Af onämnd, Kinderås, ett löfte till Herren 25 fr. Om J. Nyström fr. Öfvertelje friförj. 60 fr. Om A. Andersson, Björnstugun, från Julita missionsmänner 45 fr. Om C. Boberg, Mönsterås, fr. misj.-fören. derst. 22: 83. Om P. G. Friman, Hudikswall, fr. Jdenor och Delånger 42 fr., fr. Rogsta och Rytgränd 28: 70; ja 70: 70. Om D. J. Wredberg, Töre, kollekter fr. Neder Kalix 35: 99. För en till missionen skänkt ring 1 fr. Om J. P. Larsson, Olmstad, Korregl., fr. Reaby arb.-fören. 20 fr. Af onämnd, Nyhätra, 5 fr. Om N. Månsson, Maglehult, af Djörbbs friförj. 25 fr., koll. på misj.-mötet i Österslöf den 2 och 3 juni 20 fr.; ja 45 fr. Om N. D. Lindström, Malå, gm Wärzell insaml. af flere personer 16: 75. Om P. G. Friman, Hudikswall, fr. Brödrafören. derst. kollektm. 68 fr. Om W. Wahlquist, Ågelsberg, Näsuhulta, fr. förj. derst. 50 fr. Om A. Roberger, Staby, Strömsborg, af en onämnd wid missionsmötet i Högsby den 4 juli 30 fr. Om J. Forslund, Hudikswall, af J. Bj.-nd, Hudikswall, 50 fr. Af H. W. 5 fr. Af C. Andersson, Sahlen, Rytsefälla, 10 fr. För sålda blommor 2 fr. Af C. M., Köping, 10 fr. Om C. J. Gustafsson, Wester Fernebo, ett löfte Herren 5 fr. Om C. J. Etman, Kristinehamn, af en af de elända, ett löfte Herranom 25 fr., af en broder på Dal 10 fr., af C. D. Andersson, Vackerberga, 5 fr., gm C. Larsson fr. N. Fogelås misj.-

fören. 25 fr., gm J. E. Klinga, samladt i Tierp 15 fr., af J. P., Wämwil, 10 fr., gm J. Andersson fr. kristna yngl.-fören. i Lommaryd 10 fr., af S. Hjalsson, Igelstorp, 20 fr., af U. Fernholm, Kristinehamn, öfwerst. å resp. 61: 90, af C. J. Etman, öfwerstoft å resp. 2: 20; ja 184: 10. Om D. Nillasson, Wisby, fr. några wr i Wall 10 fr., fr. Fardhems förjaml. 10 fr., fr. Gemse arb.-fören. 65 fr., fr. d:o förjamlng 8: 40; ja 93: 40. Om S. E. Petersson, Öfversthamn, fr. Skritebo och Mantebo misj.-fören. 60 fr. Om Fr. Grufman, Stockholm, af J. Jonsson, Karlslund, Folkärna, 20 fr., öfwerstoft å resp. 5: 95; ja 25: 95. Om A. Johansson, Wapelnäs, fr. Klampenborgs och Nyhamns hfören. 30 fr. Om L. Lindgren af D. Nyman, Lingbo, ett löfte Herranom 5 fr. Om Aug. Jjungberg fr. Robertsfors misj.-fören. 10 fr. Om E. N. af onämnd, Karlstoga, 10 fr. Om N. Westerlund, Häfwerö, Tulla, af A. Mattsson i Westernäs 70 fr. Om C. J. Nywall fr. Grangårde 41: 31, Björbo 3 fr., Floda 15 fr., Rodsjerd 11 fr., Westra Dalarnes fören. 150 fr., Djur 6 fr., Djurås 13 fr., Arboga 11: 03, öfwerstoft å resp. 12: 51, fr. Sarghyttan 3: 77, Hellefors 50 fr.; ja 316: 62. Om N. D. Sjöquist, Larslund, fr. friförj. derst. 10 fr. Om P. E. Leonardsson, Skinnarbo, Folkärna, fr. Roshyttans misj.-fören. 20 fr. Om P. G. Friman, fr. Hudikswalls Sjömanskapells jungfrufören. 100 fr. Om C. J. Etman, Kethmin, gm Henschen, Upsala, 15 fr., gm J. E. Landström fr. Östana förj., Wireda krets, 37 fr., gm d:o fr. d:o, Ångerhds arb.-fören. 10 fr., gm d:o fr. d:o, Östana krets, 43 fr., af onämnd ett löfte 10 fr., gm elev Karlsson koll. i Forshaga den 26 aug. 10 fr., af onämnd ett löfte Herranom 20 fr., gm G. Wilson koll. på Ristegården 17: 54, gm Andersson, Wissta, af C. W. Eriksson Herrrens tiande 3 fr., gm d:o, d:o af A. W. Eriksson 1 fr., gm

d:o, d:o af Johanna Bergsten ett löfte Herranom 1 kr., gm d:o, d:o af Mathilda Pettersson 1 kr., gm d:o, d:o af Lotta Larsson 75 öre, gm d:o, d:o af Albert Eriksjon 25 öre; ja 169: 54. Om J. Bergbohm, Stockholm, af sjöfarande C. P. 50 fr. Af H—ns 10 fr. Om J. Blomqvist, Öfver-Luleå, Haralds, fr. misj.-vännen derst. 100 fr. Om P. Jonsjon, fr. Dalfors, 200 fr. Om A. Karlström, Klingholmen, af ett par troende makar ett löfte Herranom 10 fr. Om J. Bengtsjon, Husnudska, fr. sjöfören. derst. 30 fr. Om G. Eriksjon, Hornadal, Ingeborgsbo, koll. d. 5 aug. i Tyttbo misj.-hus 30 fr., d:o i Fullsta wid en bönestund 4 kr.; ja 34 fr. Om G. Wilander, Borlänge, fr. S. J. Ersjon derst. 10 fr.

För yttre missionen.

Af G. C. E. 10 kr. Om P. G. Friman, Gudismall, testamente efter enan Brita Jansdotter i Jdeort och Öfverberg 5: 50. Af N. Olsson, Nilipstad, ett löfte Herren 5 kr. Om C. Boberg, Mönsterås, fr. Hammarglo sjöfören. 10 kr., fr. misj.-fören. i Mönsterås, koll. i misj.-huset derst. 27: 17; ja 37: 17. Om C. D. Levin, Ramnäs, 20 kr. Om G. F. Nordqvist, Norunga, insaml. å bröllop i Håradswad den 13 juli 1883, 10 fr. Om E. Andersson, Gårdeby, koll. 3 kr., ur misj.-förens derst. kassa 7 kr.; ja 10 fr. Om F. D. Ahlqvist, Smögen, fr. Guds församl. derst. 5 kr. Om N. Månsson af P. i G. ett löfte Herren 5 fr. Om N. D. Lindström, Malå, fr. misj.-fören. derst. 10 fr. Om E. A. Grenlund, Wahlbo, Östnabäck, fr. Öfverhärde fören. i Wahlbo 40 fr. Om A. Johansson, Köpmannabro, 10 fr. Om W. Wahlqvist, Årgelsberg, Näsbylka, koll. under mötet derst. d. 1 juli 25 fr. Om P. Persson, Marbäck, Garbo, fr. misj.-fören. derst. 30 fr. Om A. Granqvist, Skara, fr. en missionsauktion derst. 18: 55, fulln. 1: 45; ja 20 fr. Om D. Danielsjon, Wafjala, fr. misj.-fören. derst. 35 fr. Om S. P. Mattsson, Lima, fr. misj.-fören. derst. 100 fr. Om C. E. Lundström, Hagge, ur en sparba 11: 25, af Hennings 1: 25, af Lina 67 öre, af Ida 50 öre; ja 13: 87. Om J. H. Thegerström af A. G. och A. S. Persson wid Munkfors på deras bröllopsdag 10 fr. Om L. Ödransjon, Geste, gm J. Bretblad fr. Hille misj.-fören. 70 fr. Om G. J. Ekman, Kristinehamn, af sönd.-skolb. wid Råby i Jung joden 1: 50, af malarne N. och M. N—m 10 fr., gm A. J. Håkansson af kristna ungdomar och jungfrur i Kinnewed 15 fr., gm A. Fernholm, Kristinehamn, gm Junggren, Östeberg, af S—n, Kungess, 10 fr., af L. E. Bergroth, Söderala, 20 fr., gm Westenius fr. vännen i Sulegård 35: 20, gm E. P. Nilsson fr. Gohults misj.-fören. 40 kr.; ja 131: 70. Om A. L—n i Rogsta, Mafsta, insaml. af wr derst. 30 fr. Om D. Nilsson, Bisby, fr. A. Larsson, Lista, Norrlanda, 1: 50, fr. kristna i Klinte 10: 50, af sönd.-skolb. i Klinte 1 kr.; ja 13 fr. Om E. Samuelsson fr. Bergjum 77 fr. Om E. A. Ah-

man, Serfö, fr. misj.-fören. derst. 50 fr. Af G. Penningby, 5 fr. Om A. G. Johansson, Tofta, fr. sönd.-skolb. i Jungby och Öwänslöf, insaml. i sparbösjor till hednab. 12: 25. Om Aug. Andersson, Hellestad, Westerbyholm, genom P. Nilsson, Hasselbaden, insaml. i en sparba 10 fr., af A. N. Nilsson, Wägelö, ett löfte till Herren 10 fr.; ja 20 fr. Af K. L., Fagersta, 1 kr., af onämnd, Ångelsberg, 5 fr., af onämnd d:o 1 kr.; ja 7 fr. Om E. Olsson, W. Hungwit, Gågerid, af C. Jonsjon, Hjertsjön, ett löfte till Herren 5 fr. Om P. A. Carlsson, Sandby, Bekland, insaml. i Övönd skärgård d. 26 aug. 10 fr. Om G. J. Nywall J. Engelbrekts testamente 48: 60, fr. Bekland 38: 10, af en broder, Brunsberg, 5 fr.; ja 91: 70. Om D. Bretman, Öswansjö, Sättra, fr. wr derst. 5 fr. Om G. J. Ekström, Ebane, gm J. J. S., Näs, (dreslita) 6: 75, af Johanna, Finnebäck, 1 kr., af en liten flicka i Smådal 2 fr., gm A. D. S. fr. autt. i Ragnil 15 fr.; ja 24: 75. Om P. J. Wiberg, Österfernebo, af F—d 5: 37, af A. Maria —m 15 fr., kollekter 23: 79, fulln. 84 öre; ja 45 fr. Om G. J. Ekman, Krithmn, af onämnd ett löfte Herranom 3 fr., af wr i Blyberg, Elfdalen, 40 fr., ett gifwet löfte åt Herren af G. R., Stafnäs, 25 fr., gm S. Olsson fr. Nora gamla sjöfören. till Högbergs underhåll 50 fr., gm A. Lundin af tvänne bröder i Bettina 11 fr., gm d:o fr. några wr i Nylhyla 14 fr., för en julgran i Stara 25 fr., af Svenssons hustru, Lidåping, 10 fr., af K. G—n, Appelbo, 100 fr., gm elev Vincentius fr. en liten sjöfören. i Bjursås 10 kr., gm d:o af Lena Olsson 2 fr., gm d:o insamlad af några barn 1 fr., af J. A. Larsson, Des Moines, Nordamerita, 17 fr.; ja 308 fr. Om F. D. Ahlqvist, Smögen, fr. Guds förs. derst. 2: 50. Om S. G. Carlsson, Misterhult, Wiericum, insaml. wid Brita Kristina Johansdotter i Misterhult begrafu. d. 23 juli 5 fr. Om A. Andersson, Voda, fr. Breeds sjöfören. 25 fr. Om D. G. Lundberg, Karlskrona, fr. Brödräfsfören. derst. koll. 20 fr., gm D. N. Thomson af G. S. ett löfte gifwet åt Herren 20 fr.; ja 40 fr. Ur Signes och Thorsens sparbössa till hednabarnen 3: 38. Insaml. af L. Jansson, Sutterhöjden, Geijersdal, 19: 65. Om G. Eriksjon, Stoby, Alunda, insaml. wid en bönestund i Stoby 11: 87, d:o wid en bönest. i Bärby 3: 74; ja 15: 61. Om J. F. Eriksjon, Gimo, insaml. på en kaffejudu. wid Gimo brut 30: 55. Om G. D. Rydell, Arboga, fr. wr i Westermo 5 fr. Af Helena Maria Lundblad, Wäbersta, 20 fr. Af Inga, Namsta, Näs, 20 fr. Om Aug. Lindgren fr. Hellestads förs. 20: 50, fr. Wenersborgs friförs. 3: 54; ja 24: 04. Om Joh. Dahlin, Bofors, af Christina Jonsjon, Karlsfoga kyrkofv, 20 fr. Om E. Larjén, Stockholm, af onämnd ett löfte till Herren 10 fr. Om J. P. Dyberg, Drastog, Lundsjöed, Söderfors, fr. sjöfören. derst. 30 fr. Af G. Jansson, Tingstad, 2: 50. Om G. Granér, Björka, Motala, fr. sjöfören. i Björka 40 fr. Af Joh. Österman, Länna, 5 fr. Om J. Hellgren, Sundswall, fr. en liten

lyfören. på Nada å Ålndön 75 fr. Om Joh. Lindberg, Simundö, 8 fr. Af J. F. Eriksson, Tjäll, 1 fr. Om P. G. D—g, Heby, för en försäld flädning efter Emelie Engzell 2 fr.

För missionen i Afrika.

Till Kongo ur "sparbössan 34" 1: 75. Af en medlem af Kristi försam. i Stockholm till frilöpande af en tongogoske 15 fr. Om A. Dahl, Ramnäs, Bräcke, fr. Ramnäs sönd.-skolbarns lyfören. till barnen i Afrika 50 fr. Om J. Dahlin, Vofors, fr. barnlyfören. derst. till misj. i Kongo 30 fr. Om J. Forslund, Hudikswall, af onämnd, bidrag till ett barns frilöpande (i stället för att löpa guldring) 25 fr. Om N. O. Lindström, Malå, fr. misj.-fören. derst. till misj. i Kongo 10 fr. Om P. Larsson, Hörsta skolhus, Kumla, till misj. i Kongo, insaml. i en sparb. derst. 20 fr., af sönd.-skolb. derst. 5 fr.; ja 25 fr. Af onämnd till d:o 5 fr. Om P. G. Ljungdahl, Månarp, Taberg, bidrag till inföp af ett barn i Kongo, ett löfte Herren 1: 75. Om Olof Åberg, Winneapolis, N. Amerika, fr. några systerar derst. 50 fr. Om E. J. Etman, Kristinehamn, af stidor i folkskolan derst. 1: 50, af J. Olsson, Noleland Cool Co, Illinois, till misj. i Kongo 72: 20, om P. Jakobson fr. en barnlyfören. i Sonbo till barnen i Afrika 30 fr., om F. P. Johansson fr. sönd.-skolb. i Sund till misj. i Kongo 85 fr., om G. Larsson fr. wr: i Tjärstad och Grythult till misj. i Kongo 15 fr., om J. E. Lindqvist fr. en barnlyfören.-aukt. i Götlanda till barnen i Afrika 60 fr., om J. Ternqvist fr. Ögglaboda till betaln. för barn i missionär Petterssons skola 20 fr., om J. Swerin, Norrala, fr. Kungsgårdens lyfören. till d:o 50 fr., om d:o fr. Ringa lyfören. till d:o 50 fr., om d:o fr. en onämnd till d:o 10 fr.; ja 393: 70. Om O. Nilsson, Wisby, ur Emelies och Ernsts sparb. till barnen i Kongo 5 fr. Af Törnqvist till misj. i Kongo 5: 62. Om P. J. Nordqvist, Manjäter, Munkeud, fr. skolb. derst. 5 fr. Om A. Johansson, Jdenor, Wij, gäfwor till barnen i Afrika fr. en barnlyfören. i Jdenor 25 fr., af J. Johansson, Wij, 5 fr., af D. Ullberg, Wij, 10 fr., af onämnd 20 fr.; ja 60 fr. Om E. J. D. af D. A—z, Forck, Torsäter, 10 fr. Om E. J. Nywall till misj. i Kongo, löll. i Dalen, Transtrand, 15 fr. Om P. A. Säll, Badgården, Lagå, löll. på ett möte derst. 9 fr. Om A. Jonsson, Söbertelje, wid försäljningen derst. d. 29 aug. 65 fr. Af P. E. Leonardsson, Skinnarbo, Folkärna, till misj. i Kongo 10 fr. Om E. J. Etman, Krtthmn, om G. Haglund fr. misj.-fören. Senapsfornet i Utvik till misj. i Kongo 230 fr., om Hensjgen, Uppala, till misj. i inre Afrika 15 fr., af några wr: i Örensholmen till betaln. för hednastolb. 15 fr., om P. Olsson fr. Nora gamla lyfören. till misj. i Kongo 50 fr., för en julgran hos J. A. Pettersson, Surbrunn, Elara, till hednab. 9: 35, af onämnd till misj. i Kongo 5 fr., af onämnd, Wester Fernebo, ett löfte Herranom till

misj. i Kongo 5 fr., fr. sönd.-skolb. i Wigbo, B. Fernebo, till d:o 1: 50, af Karlsson i Erstorps misj.-hus till d:o 5 fr.; ja 335: 85. Om A. G. Andersson, Vie, Grändahl, fr. Floda barnlyfören. i Soga till missionär Pettersson för inföp af barn 20 fr. Om C. A. Swensson, Ötina, Wånga, till misj. i Kongo 21: 60. Om E. A. S—gh, Chicago, fr. Swenska Kristna Betaniasförl. derst. 35 dollars, fr. bröder i Chicago 2 dollars; ja 37 doll. = 134: 20. Om N. och R. Karlsson, Linden, Sundswall, fr. Klärte arb.-fören. 20 fr. Om P. Andersson, Thorstorp, Finsspong, till barnen i Afrika, insaml. i Erstorps söndagskola 15 fr., till d:o ett löfte åt Gud af P. A. 5 fr.; ja 20 fr. Om Joh. Lindholm, Vofors, fr. Knappfors kristna fören. till misj. i Kongo 20 fr. Af J. F. Eriksson, Tjäll, 1 fr. Om N. Olsson, Westra Emterwit, ett löfte åt Herren 60 fr.

För missionsföretagarna i Kristinehamn och Winstad samt inländsk missionsverksamhet.

Om A. Lundmark, Skeninge, insamladt af A. G. i Dahlhem 6: 50. Om J. Forslund, Folkärna, Jularbo, löll. i Lunds misj.-hus d. 30 juli 20: 07, d:o i Korstrogens misj.-hus 3: 35, af Risbergs enla, Stora Dicka, 1: 58; ja 25 fr. Om P. G. Ljungdahl, Månarp, Taberg, till skolan i Krtthmn af A. i Tabe 5 fr., ytterligare till d:o 3: 25; ja 8: 25. Om E. J. Etman, Kristinehamn, om A. Fernholm om Ljunggren, Göteborg, af S—n, Kungels, 10 fr. Om E. J. Etman, Krtthmn, ett gifwet löfte åt Herren af C. N., Stafnäs, 25 fr., fr. Tranfils misj.-fören. 15 fr., ett löfte åt Herren för missionsverksamhet järsildt i Skåne 15 fr.; ja 55 fr.

För judemissionen.

Om P. G. Friman, Hudikswall, af Johan Persson i Jdenor och Ösnerberge 3: 70. Om P. Jönsson, Tjörnarp, fr. missionswr: a derst. 20 fr. Om E. J. Etman, Krtthmn, af L. Rohlin, Wendel, 5 fr., om E. J. Swannström fr. en medlem af Örenna förl. 4: 75; ja 9: 75. Om F. O. Ahlqvist, Smögen, fr. Guds förl. derst. 2: 50. Af J. F. Eriksson, Tjäll, 1 fr.

För missionen i Finland.

Om C. Westling, Norrtelje, af A. Pettersson, Röksta, Bro j:n, 40 fr. Af Anna Nilsson, Stockholm, 5 fr. Af Ölin 15 fr.

För missionen i Nyland.

Af J. F. Eriksson, Tjäll, 1 fr. Af R. J. B. till missionär Sarwe 100 fr.

För missionen i Lappland.

Om Lotten Poman 20 fr. Om E. J. Etman, Kristinehamn, af A. G. Larsson, gamla tändsticksfabriken, Jöntöping, 25 fr., af E. J. Etman wid

en bibelfund hos lapparne wid Snasahögarna 1: 85; s: a 26: 85. Om Fr. Grufman, Stocholm, koll. wid en bönestund i Wall, Torsäter, d. 12 aug. 1883, 20 fr. Om C. J. Ellström, Edane, insaml. i Brunskog under bönew. 1883, 10: 25. Om E. J. Ekman, Krithm, af wännerna i norra Wendel 24 fr. Om A. Hansson, Ånäs, Walö, koll. i Walö misj.-hus 11: 25. Om P. C. Pettersson, Hagby, insaml. af några wr. i Kälsta rote, tillhörande Odenswi kristna förs. 6 fr. Om G. Jönsson, Tingstad, fr. en gammal man på hans 81 födelsedag 3 fr. Af J. J. Eriksson, Tjäll, 1 fr.

För sjömansmissionen.

Om E. J. Ekman, Kristinehamn, gm A. Fernholm, gm Vjunggren, Göteborg, af S—n, Kungälf, 5 fr. Om L. Lindgren, Lingsbo, af madam Trång 1 fr.

Understödsfonden för ålderstigna och orkeslösa predikanter.

Om J. A. Åsön Schöldborg, Norrköping, kollektmedel fr. Norrköpings Stadsmissionsfören. 37 fr.

Gåfwor in natura.

Af B. Larsson, Östensberg, en klocka med ledja.

Svenska Missionsförbundets expedition är flyttad till Kungsgatan 24, 1 tr. upp.